

Divendres 24 de novembre
MAPAMUNDI DE CONFLICTES_BALCANS/CAUCAS

El conflicte de Txetxènia

Oksana Chelysheva
Periodista i defensora dels Drets Humans
a Txetxènia

La tasca d'explicar la història del conflicte armat russotxetxè en quinze minuts és realment un desafiament. Especialment si es té en compte que es tracta del conflicte més durador de l'Europa contemporània, així com també del més deixat de banda pels polítics europeus.

El conflicte armat russotxetxè es desenvolupa des del 1994, fet que l'ha convertit en la guerra de més durada de l'Europa contemporània. Ha ocasionat aproximadament 100.000 baixes entre civils i milers de desapareguts. La capital de Txetxènia, la ciutat de Grozni, era un dels centres industrials, culturals i científics del Caucas del Nord, amb una població de 500.000 habitants, i va ser completament destruïda mitjançant bombardeigs aeris i artilleria de les forces aèries i l'exèrcit rus entre el 1999 i el 2000. Al mateix temps, aquest conflicte armat s'ha convertit en una de les catàstrofes més absolutes de l'Europa contemporània a causa de l'oblit al qual ha estat sotmès per part dels països del món lliure.

Hi ha dos períodes en el conflicte armat russotxetxè. La primera guerra va començar el desembre del 1994 i va acabar el 31 d'agost del 1996 amb l'acord de pau de Khasaviurt. El 12 de maig del 1997, es va signar el tractat de pau a Moscou. Com a conseqüència d'això, les tropes russes es van retirar de Txetxènia, a la qual li van atorgar una independència *de facto*. No obstant això, l'estatut legal de l'estat independent txetxè d'Ichkeria no es va aclarir, i va quedar suspès en compliment dels termes de l'acord de pau fins al 2002. Tot i això, és important ressaltar que no van ser ni els líders polítics ni els militars els que van guanyar la guerra, que no van ser ni Txetxènia ni el Kremlin els que van obtenir la victòria en la primera campanya. La victòria va ser el resultat del gran sentiment antibel·licista que hi havia a Rússia, de l'oportuna pressió exercida sobre Rússia per la comunitat internacional i del treball summament eficaç que van fer els periodistes, tant russos com estrangers, en la cobertura del conflicte.

La segona campanya, que va començar el 1999, ha estat de caràcter totalment diferent. El bàndol rus es va embarcar en la primera guerra amb l'únic propòsit d'assegurar la integritat de la Federació Russa. La seva finalitat principal era mantenir la diminuta república de Txetxènia sota el mandat de Moscou, mentre que la segona va ser necessària perquè els tecnòlegs polítics del Kremlin asseguressin l'adveniment de Putin al poder. Per aconseguir el reconeixement de l'encara no molt conegut coronel del FSB entre l'electorat, van decidir organitzar una petita guerra victoriosa.

Els mitjans de comunicació russos i l'opinió pública van donar suport a la histèria bèl·lica que van desencadenar les bombes de Moscou. La guerra, el bloqueig informatiu del conflicte i els primers intents d'introduir la censura a Rússia en el context d'una guerra declarada van ser el començament del procés de retallades en la llibertat d'expressió. Hi ha proves contundents que fan sospitar que el FSB estava darrere de les terribles explosions de Moscou de l'estiu del 1999. No s'ha dut a terme cap investigació eficaç d'aquests actes de terrorisme. És més, l'incident de Riazan hauria de considerar-se com una sòlida base per afirmar que el FSB rus estava implicat en l'organització d'aquesta trama contra la pau i l'estabilitat de Rússia. El 23 de setembre del 1999, diversos residents d'un edifici d'apartaments situat al carrer Novosioli van detenir uns individus que estaven col·locant sacs que contenien una barreja de sucre i substàncies explosives. Aquests individus van resultar ser agents del FSB. Pocs dies després, el FSB va assegurar que havien organitzat un entrenament especial per comprovar la vigilància de la gent. L'advocat Mikhaïl Trepashkin, antic funcionari de seguretat, va ser implicat en les investigacions sobre les bombes de Moscou. El van condemnar el maig del 2004 per revelació de secrets d'estat i per possessió il·legal de municions. Se'l va condemnar a quatre anys de presó en una colònia penitenciària, després d'una investigació criminal i un judici que semblaven políticament motivats i que no complien els estàndards internacionals. En la colònia penitenciària va sofrir greus atacs d'asma. Nombrosos grups de drets humans ja han expressat la seva preocupació per la salut de Trepashkin, ja que se li ha denegat periòdicament el tractament mèdic adequat. L'altre antic funcionari del FSB, Alexander Litvinenko, va ser enverinat a Londres. Aquest també havia revelat la responsabilitat del FSB acusant-lo d'estar darrere dels que van organitzar els actes de terrorisme en el seu llibre *FSB blows up Russia*.

El Kremlin també se les va compondre per provocar una crisi bèl·lica al Daguestan, que es va utilitzar com a pretext perquè les tropes russes entressin a Txetxènia jugant amb els sentiments religiosos Vakkhabí al Daguestan, donant suport secretament a grups militants txetxens encapçalats per persones com Shamil Bassaev i Amir Khottab, que s'havien negat a obeir ordres del legítim president txetxè Aslan Maskhadov i etiquetant tots els txetxens de «nació de terroristes».

Des del mateix començament del segon conflicte bèl·lic de Txetxènia, les autoritats russes van negar que hi hagués cap conflicte, i afirmaven que es tractava d'una operació contrterrorista. Un dels seus objectius ha estat evitar l'aplicació de les lleis humanitàries internacionals declarant que Rússia s'ha implicat en la lluita contra el terrorisme internacional. No obstant això, la introducció mateixa del nou concepte d'operació «contrterrorista» en lloc d'antiterrorista, evidencia que les autoritats russes se senten lliures d'interpretar les normes i les regulacions internacionals d'una manera que els resulti avantatjosa.

Abans de res, l'actual situació de la República de Txetxènia està lluny de ser postbèl·lica. Tampoc podem estar d'acord amb l'afirmació que es tracta d'un conflicte sostingut de baixa intensitat. Fonamentem la nostra opinió en la informació procedent de la nostra xarxa de reporters, així com de la informació publicada per les nostres organitzacions de drets humans associades (centre de drets humans Memorial, el primer de tots) així com mitjans independents (Radio Liberty, el diari *Novaia Gazeta*, etc.)

Encara que el conflicte txetxè a gran escala va tenir lloc entre la tardor del 1999 i la primavera del 2000, després van seguir àmplies operacions «descombrada» incloent comprovacions d'identitat dutes a terme per unitats de forces combinades com ara l'exèrcit, el Servei Federal de Seguretat, el Ministeri de l'Interior i el Ministeri de Justícia.

No obstant això, des d'aproximadament el 2002, el bàndol federal va començar l'anomenat procés de «txetxenització» del conflicte, establint agències de forces formades per persones d'ètnia txetxena. La intenció era òbvia des del començament d'aquest procés: s'encaminava a evitar que el conflicte decaigués, i s'empenyia els txetxens a una guerra civil. Al mateix temps, fer que els txetxens lluitin entre ells constitueix una bona base perquè els propagandistes del Kremlin proclamïn que no hi ha un component separatista en l'actual conflicte de Txetxènia.

A pesar d'això, les confrontacions recents deixen clar que la situació actual a Txetxènia es caracteritza àmpliament per la rivalitat i l'hostilitat entre les unitats de forces promoscovites. Els conflictes de sang són un dels principals factors de mobilització de la política russa a Txetxènia, i aquesta tradició centenària constitueix un dels ganxos més eficaços que garanteixen el nivell de servitud necessari.

L'acaparadora majoria de les així anomenades unitats de compliment de la llei txetxenes han estat formades per persones responsables de crims com ara assassinats o segrestos. Immediatament després de l'establiment del control de les forces federals russes sobre Txetxènia, un bel·ligerant grup encapçalat

per Movladi Baisarov va prendre partit pels russos. Baisarov era membre d'un grup criminal liderat per Ruslan Labazanov que va ser destruït l'estiu del 1994. En el període entre les dues campanyes bèl·liques, Baisarov presumptament va estar implicat en una sèrie de segrestos amb la finalitat d'obtenir rescats. Justament en aquell moment, Baisarov havia estat inclòs oficialment en la llista dels més buscats per la policia pels crims que ha comès. No obstant això, no es pot prendre com un senyal que les autoritats russes estiguin intentant dur al culpable davant la justícia. De fet, Baisarov es movia amb tota llibertat per Moscou en el seu *jeep* blindat, concedint entrevistes als periodistes i explicant que les seves tribulacions estaven causades per l'odi que el primer ministre txetxè, Ramzan Kadirov, sentia cap a ell.

Va haver de ser completament sincer en el seu intent d'identificar l'arrel del seu problema. Aquest sistema pervertit de lleialtats i servituds es basa en informacions poc dignes de crèdit que són vàlides per a gairebé tots i cada un dels que serveixen Moscou. Aquests arxius s'estan utilitzant de manera selectiva quan s'acosta el moment de, o bé recordar al servent díscol la seva dependència o bé de lliurar-se dels que s'atreveixen a arribar massa lluny. La unitat Muntanyès de Baisarov havia estat assetjada en les últimes setmanes abans de rendir-se i depositar les armes. El 18 de novembre, a Movladi Baisarov el van matar uns agents de policia d'un destacament especial que intentava detenir-lo. Per tant, una història més dels rivals de Kadirov acabava en una escaramussa i un intercanvi de tirs, però no a la «remota» Txetxènia, sinó enmig de Moscou.

Kadirov fill, s'ha convertit en el suprem mandatari de Txetxènia després de l'assassinat del seu pare Akhmad-Khadkhi Kadirov, el 9 de maig del 2004. Aquest jove d'escassa formació i amb inclinacions violentes s'ha convertit en el malson de Txetxènia.

Les dues imatges de l'actual Txetxènia es contradiuen marcadament des de fa dos anys. La Txetxènia de les declaracions oficials s'ha convertit en la zona postbèl·lica amb la necessitat única de la reconstrucció de les seves infraestructures econòmiques. Està en un procés de revitalització sota el mandat de l'actual líder txetxè, Ramzan Kadirov, que s'ha guanyat l'afecte i el respecte de tots els seus súbdits. Es retrata Ramzan Kadirov com el fiable líder txetxè pro Moscou que està reconstruint Grozni, que té cura dels nens i dels discapacitats i que segueix totes les recomanacions dels seus assessors de relacions públiques, fins i tot, la de fer classes de rus.

Jo proposaria que duguéssim més enllà aquesta descripció idíl·lica i imaginéssim Ramzan Kadirov amb un impecable vestit i una corbata de llacet, donant discursos sobre la seva dedicació al procés de pau, amnistia a totes les ànimes esgarriades dels joves, per a qui no és sinó un pare afectuós, i el seu absolut

respecte per les dones, incloent, sobretot, Anna Politkovskaia. ¿Creuríem les seves afirmacions sobre la seva absoluta falta d'informació al voltant dels nombrosos abusos dels drets humans que hi ha en el territori que està sota el seu comandament absolut? ¿Oblidaríem quina classe de poder està imposant aquest jove dictador sobretot al poble, quina classe de mètodes està utilitzant per fer fora els seus rivals i opositors?

És realment cert que un nombre molt important de persones del seu voltant són antics oponents, els pecats dels quals es perdonen per la seva declarada lleialtat a Kadirov i que temem, no simplement per la seva pròpia integritat física, sinó per la seguretat de les seves famílies. Saben molt bé què els pot passar als que s'atreveixin a traïr Ramzan Kadirov. Mairbek Eshiev es va rendir el 2004, i Ramzan Kadirov el va convertir en un dels seus comandants. De seguida que va haver verificat que Eshiev continuava ajudant els oponents, tota la seva família va ser aniquilada, incloent els nens petits.

Els altres no volen seguir aquest exemple. Sulim Iamadaev estava entre els primers que es van unir al bàndol federal rus. Segons la informació verificada per l'oficina del fiscal, la seva banda criminal havia comès delictes, fins i tot segrestos. No obstant això, va ser legalitzada com una unitat especial subordinada al comandant militar del districte de Gudermés. A continuació, sobre aquesta base, es va formar el batalló Vostok, que ara forma part de la 42a divisió del Ministeri de Defensa de la Federació Russa.

El batalló Zapad és una altra unitat de la mateixa divisió. Està liderat per Said-Magomed Kakiev, que també té una pèssima fama pels crims i actes terroristes en els quals està implicat. L'abril del 2006, aquest mateix grup va perpetrar la desaparició forçosa de dos joves als veïnatsges del poble de Samashki. Un d'ells, Bulat Chilaev, treballava com a xofer d'una important organització humanitària, Civil Assistance. L'altre, Aslan Israilov, suposadament col·laborava amb les tasques de la pàgina web del Kavkaz-Center recaptant informació sobre la situació a Txetxènia. Encara que el crim va ser comès davant de nombrosos testimonis que podrien recordar les matrícules dels cotxes dels delinqüents, van trobar una xapa d'identificació d'un dels oficials, la sort dels dos joves continua sent un misteri.

Per tot això, els homes de Kadirov continuen sent la principal amenaça per a la població civil de Txetxènia. Aquestes unitats s'han creat sobre la base dels serveis de seguretat d'Akhmat Kadirov. Encara avui dia, el seu comandament correspon als seus anteriors agents de seguretat. Ruslan Aljánov és el ministre de l'Interior i Adam Demilkhánov s'ha convertit en el viceprimer ministre del govern amb responsabilitat sobre els cossos de seguretat. Idris Gaibov, assistent del primer ministre txetxè Ramzan Kadirov, va adquirir una fama especialment

sinistra després d'encarregar-se personalment de decapitar un dels caps de la resistència, Khozh-Ahmed Dushaiev, que havia estat capturat en combat. Els seus subordinats van prendre imatges de la barbàrie medieval amb els seus telèfons mòbils. El cap i els pantalons coberts de sang de l'assassinat van horroritzar la gent del poble durant dos dies.

Tenint en compte tota aquesta informació, hem arribat a la conclusió que el conflicte txetxè continua tenint unes cotes d'intensitat molt altes, que la situació general de la República de Txetxènia és totalment inestable i que tindrà conseqüències greus. Els combatents txetxens ataquen les forces federals russes, els llocs de control i els vehicles militars, i col·loquen artefactes explosius gairebé cada dia. Extenses zones situades al sud de la república estan fora del control de les forces federals russes. Les zones boscoses o muntanyenques d'aquesta àrea pateixen bombardeigs d'artilleria, i fins i tot incursions aèries gairebé cada dia. En conseqüència, podem parlar d'una guerra continuada d'escamots de la més alta intensitat. Les autoritats russes i les txetxenes, amb el suport de Moscou, no són capaces, si més no, de mantenir controlades les seves pròpies forces. Els fets ocorreguts en l'assentament de Borozdinovskaia en són una prova. La policia va portar a terme allà una operació especial el 4 de juny, en què van estar implicats vehicles blindats. Onze persones van ser arbitràriament detingudes davant de centenars de testimonis. Tots ells van desaparèixer sense deixar rastre. Aquell dia, unes cent persones sense identificació de l'estructura de poder subordinada a Sulim Iamadàiev van fer una incursió al poble de Borozdinovskaia, van matar una persona i van segrestar onze ciutadans de l'assentament. Després de l'incident, gairebé tots els residents del poble (la immensa majoria d'ells de nacionalitat àvar) van abandonar les seves llars i es van establir en un campament de tendes de campanya al districte de Kizliar del veí Daguestan. Després de les promeses personals de Ramzan Kadirov, van retornar a casa, però van tornar a marxar al Daguestan. Les exigències bàsiques dels residents (el retorn dels seus veïns segrestats, el pagament d'indemnitzacions i el càstig dels culpables) mai s'han satisfet. Les autoritats no han reconegut els residents de Borozdinovskaia com a refugiats. Fins i tot ara, el campament, que els anteriors residents de Borozdinovskaia anomenen *Nadezhda* (esperança), és el refugi d'unes 160 persones, de les quals 60 són nens. Els fills dels refugiats no tenen l'oportunitat d'anar a l'escola, ja que no se'ls duu als col·legis locals, i els adults estan, en realitat, privats del dret al treball, ja que no tenen l'empadronament local.

A més d'això, molts ciutadans txetxens són segrestats cada dia, i els que cometem aquests delictes no són castigats. La història dels Bugaiev és un dels exemples més evidents del caràcter selectiu de l'assetjament a famílies en particular. Només un membre de la família, Arbi Bugaiev, s'ho ha fet venir bé per no tenir el mateix destí que els seus familiars, ja que resideix en l'actualitat a Àustria. Un

dels seus germans, Alvi Bugaiev, va ser segrestat per primera vegada i torturat el 2003. Després d'alliberar-lo, el mateix dia, va ser executat per persones sense identificar al pati del darrere de casa de la seva germana, mentre tots els seus fills petits presenciaven l'afusellament. L'altre germà, Olkhazur Bugaiev, va desaparèixer el mateix dia. El seu nebot, estudiant de la facultat de dret, va ser detingut arbitràriament i sotmès a tortures. Aquesta és la manera habitual d'obligar a confessar delictes que no han comès els detinguts. Ara és una persona amb greus seqüeles, que pateix una epilèpsia desenvolupada a causa de la tortura amb descàrregues elèctriques. La seva mare va ser presa com a ostatge en els moments de l'assalt a l'escola de Beslan, seguint l'estratègia de contrapresa d'ostatges. L'anciana va passar quatre dies amb les mans lligades i una bossa al cap, sense aigua ni menjar. La van alliberar només quan van haver certificat que els seus fills no estaven entre els terroristes de Beslan.

Després de la mort de Masiadov, totes les il·lusions que hi havia de qualsevol perspectiva d'arranjament polític del conflicte s'han fet miques. Ja, anteriorment a això, la negativa de les autoritats russes a negociar havia quedat clara des de feia anys. Si Masiadov hagués sobreviscut, possiblement se l'hauria fet responsable dels actes dels seus companys, que s'estaven embrutint cada vegada més amb l'espiral bèl·lica. Masiadov va demostrar que podia controlar les forces de la resistència armada. Al mateix temps, esperava tard o d'hora, poder exorcitzar la guerra mitjançant crides a la pau banals i buides. No obstant això, les seves apel·lacions a la pau van ser desesperades, perquè al bàndol rus mai li havia interessat realment començar un autèntic procés polític, ni tan sols el fingit procés del que tots hem estat testimonis. És així com s'ha consolidat eficaçment la dictadura de Ramzan Kadirov.

Kadirov s'ho ha fet venir bé per crear una atmosfera en què la gent té por dels seus propis familiars i veïns. El treball cada vegada més eficaç dels serveis especials i de les estructures locals d'exercici del poder, el treball dels agents secrets i, el que és més important, la neutralització d'un sector de la població que simpatitza amb el moviment separatista a través de la seva prohibició o de l'aniquilació dels dissidents i el constant abús de poder, han afeblit certament la base social de la resistència. A Txetxènia, als escamots, els resulta cada vegada més difícil trobar refugi, o comprar béns a les zones on la gent de Kadirov controla la situació.

En aquest moment s'està desenvolupant a Txetxènia un culte cap a la personalitat de Ramzan Kadirov. La capital, Grozni, i tots els edificis administratius i centres escolars del territori estan decorats amb retrats de Kadirov i les seves sàvies afirmacions.

Tot el que acabo de dir, no significa res més que la Txetxènia del 2006 s'ha convertit en un enorme camp de concentració, i que el seu silenci no és més que el silenci de les tombes.

Les polítiques russes a Txetxènia i al Caucas del Nord, en particular, són un exemple evident de l'ús oficial inadequat del contrterrorisme que ha perpetuat i facilitat les violacions dels drets humans en el context del conflicte txetxè, però també ha tingut un efecte corrosiu en l'estat de dret i en la integritat de les institucions estatals de tot Rússia en el seu conjunt. També és important que l'evident incapacitat dels mecanismes europeus i internacionals per respondre eficaçment a les contínues i greus violacions dels drets humans a Rússia suposa un repte per a la credibilitat dels discursos i mecanismes multilaterals sobre els drets humans.

La situació creada amb les fosses comunes descobertes el 24 de febrer del 2001 a les proximitats de la base militar principal de les forces federals russes al poble de Khankala és un exemple evident de les raons per les quals els culpables dels crims més inimaginables estan gaudint d'impunitat. Les dues principals raons d'aquest estat de coses són la indiferència de les autoritats russes ateses aquestes violacions, i la seva promptitud per fer el que faci falta per encobrir els seus agents en vista de qualsevol responsabilitat. En la mateixa línia que això, hi va haver un factor fonamental que va contribuir a l'atmosfera d'absència de llei, i és l'absoluta indiferència atès el sorprenent descobriment i la ineficaç investigació per part de la comunitat mundial. Human Rights Watch, en el seu informe sobre la fossa comuna de l'assentament de Dachni, va arribar a una descoratjadora conclusió sobre la inactivitat dels organismes internacionals. El Consell d'Europa va ser l'únic òrgan internacional que va tenir accés al lloc i no va insistir que es dugués a terme una investigació efectiva. No obstant això, els seus experts no van visitar la zona, no van fer proves pericials sobre els cadàvers ni van exercir cap control sobre la investigació. L'actitud cap a la tragèdia de Txetxènia va ser completament diferent de les expressions altisonants d'indignació després del descobriment d'enterraments similars en massa a Kosovo el 1999 i 2000. Ni els Estats Units ni l'OSCE van fer cap declaració pública. El Consell Permanent de la Unió Europea va reclamar que es fessin exhaustives investigacions, però no va fer res per cridar l'atenció sobre aquests fets. El 20 d'abril del 2001 la Comissió de Drets Humans de l'ONU va adoptar la resolució que condemnava aquestes execucions extrajudicials i la pràctica de desaparicions forçoses a Txetxènia, però no es van adoptar mesures pràctiques després d'aquesta declaració.

Es van descobrir 51 cadàvers d'homes i dones en aquesta fossa comuna. Només se'n van identificar dinou. Setze d'aquestes dinou persones havien estat detingudes pels militars russos a diversos llocs de Txetxènia. El Tribunal Europeu

de Drets Humans va adoptar una decisió sobre un d'aquests casos, a petició d'un familiar d'una de les dones, Nura Luluieva, de 40 anys, trobada a la fossa després d'haver estat arbitràriament detinguda al mercat de Grozni juntament amb diverses persones més, incloses les seves dues cosines. Luluieva era mare de quatre nens que es guanyaven la vida venent aliments al mercat. El 3 de juny del 2000, un grup de militars van aparèixer al mercat i la van detenir. Testimonis oculars de la detenció van informar que els soldats van arribar en vehicles blindats per a persones (APC), que només usen les forces federals. El Tribunal Europeu va considerar el cas com una violació dels articles 2, 3, 5 i 13 de la Convenció Europea. La decisió va ser unànime i es van concedir 12.000 euros a cada un dels fills de Nura Luluieva i 10.000 euros als seus pares, així com 2.000 euros a cadascun dels seus germans. La indemnització sembla justa i sembla que la rebran, ja que Rússia compleix amb les seves obligacions en matèria de pagament d'indemnitzacions a la víctimes de violacions de drets humans. No obstant això, no estan disposats a posar en pràctica les mesures generals encaminades a resoldre els problemes sistemàtics identificats pel tribunal, inclosa la falta d'investigacions eficaces i l'assumpte de la impunitat. Al mateix temps, els txetxens consideren el Tribunal Europeu la instància més eficaç per reclamar un càstig just per als culpables dels crims més atroços. Hi ha un vincle evident entre el conflicte armat de Txetxènia i la creixent tensió en les veïnes repúbliques d'Ingushetia, Kabardino-Balkaria i el Daguestan. El conflicte ja s'ha estès a les regions veïnes. El conflicte russo-txetxè és el detonador i catalitzador dels conflictes del Daguestan i Ingushetia, i en part del de Kabardino-Balkaria. L'assalt d'Ingushetia portat a terme per unitats de combatents txetxens el 21 i el 22 de juny del 2004 és un exemple clar d'aquesta tendència. La presa d'ostatges de Beslan, l'1 de setembre del 2004, va deteriorar la situació de la regió, al mateix temps que feia esclatar les relacions entre Ossètia i Ingushetia, que eren extremadament tibants des del 1992, el moment de la matança. La ideologia del moviment separatista txetxè avança gradualment des d'una ideologia d'alliberament nacional cap a l'islamisme radical. El seu resultat és l'aparició d'un subreptici moviment salafista al Daguestán, Ingushetia i Kabardino-Balkaria. És evident que existeix una col·laboració estreta i una cooperació i coordinació d'accions portada a terme per combatents de la Jamaat establerts en aquestes repúbliques amb els líders del moviment de resistència txetxena que comparteixen la ideologia salafista i organitzen actes de terrorisme com quan Basaiev vivia. No obstant això, el 17 de novembre d'aquest any, el líder de la Jamaat de Kabardino-Balkarian, Astemirov, va emetre una crida per vídeo a l'estat rus i a tots els vilatans a qui els rebels consideren col·laboradors, que els amenaçava amb una altra onada d'escalada violenta i d'assalts als funcionaris, religiosos i agents de les forces armades que treballen per als organismes governamentals.

No hi ha dubte que la situació del Caucas del Nord només pot millorar si es resol el conflicte russotxetxè, fet que no és possible per les actuals circumstàncies polítiques de Rússia i per la falta d'una adequada resposta per part de la comunitat internacional. Per tant, el conflicte armat russotxetxè està sent cada vegada més silenciats, la qual cosa possiblement comportarà un empitjorament posterior de la situació en diverses parts de Rússia. La doble vara de mesurar de l'actual política russa quan el Kremlin dóna suport als moviments separatistes de Transdníester, Ossètia del Sud o Abjasia i aixafa qualsevol intent d'exigència del dret d'autodeterminació a Rússia. La negligència de la societat mundial en vista de la continuada crisi del Caucas Nord es pot considerar també com el factor d'agitació del conflicte i de radicalització dels contendents. La gent del Caucas del Nord se sent abandonada i traïda per la societat que proclama els valors democràtics occidentals. El moviment separatista dels anys 90 va ser civil i clamava desesperadament a les institucions europees perquè intervinguessin i aportessin alguna cosa a la resolució política del conflicte armat russotxetxè. A mesura que fallaven aquests intents, el moviment clandestí va començar a ser dominat per les doctrines fonamentalistes islàmiques.